

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	4.Kf.700.023/2026/6.
A felperes:	felperes (cím1)
A felperes képviselője:	ügyvédi iroda1 (cím2; eljáró ügyvéd: dr. Bródy János)
Az alperes:	helység1i Tankerületi Központ (cím3)
Az alperes képviselője:	ügyvédi iroda2 (cím4; eljáró ügyvéd: dr. Nagy Sándor)
A per tárgya:	köznevelési foglalkoztatotti jogviszony megszüntetésével kapcsolatos közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (33. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Szegedi Törvényszék 103.K.701.009/2024/31. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 648.677 (hatszáznegyvennyolcezer-hatszázhetvenhét) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 1995. augusztus 15. napján határozott, 1996. február 1. napjától határozatlan időtartamú közalkalmazotti jogviszonyt létesített, amely jogviszonya 2024. január 1. napjától az alperessel fennálló köznevelési foglalkoztatotti jogviszonnyá alakult át; a munkaköri feladatait a helység²i Általános Iskolában (a továbbiakban: iskola) heti 40 óra munkaidőben, magyar nyelv és irodalom tantárgyak oktatásával teljesítette.

[2] A 2020. január 1. és 2024. június 21. napjai közötti időszakban (a továbbiakban: perbeli időszak) az iskolában működő lövésszakkört a felperes vezette; amelynek keretében az iskola tanulóit személy¹ munkatársával együtt lövészetre oktatta, valamint az iskola munkatervében szereplő versenyekre – helység² Község Önkormányzata (a továbbiakban: önkormányzat) által biztosított – 9 személyes busszal (a továbbiakban: kisbusz) szállította.

[3] A tanulók szállítása kapcsán felmerült költségek megtérítését utólagosan – megfelelő formanyomtatvány hiányában – a saját gépjárművel történő hivatali utazás költségtérítésére rendszeresített formanyomtatványon igényelte, amelynek összegét minden esetben az intézményvezető titkársága számította ki. A felperes az általa igényelt költségtérítés összegét a kisbuszba minden alkalommal visszatankolta; anyagi haszna az utazási költségtérítésekből nem származott.

[4] A felperes az utazásokkal érintett versenynapokon – az intézményvezető szóbeli engedélye alapján – szabadságot nem vett igénybe.

[5] Az alperes a perbeli időszakot érintően az iskolában a kiküldetési költségtérítések elszámolása tárgyában pénzügyi ellenőrzést végzett, az arról készült jelentéstervezet tartalma szerint a felperes – a számára költségtérítésként kifizetett – 332.108 forintból 247.811 forintot jogosulatlanul vett igénybe.

[6] Az alperes a felperes köznevelési foglalkoztatotti jogviszonyát a 2024. július 22. napján kelt, szám¹ ügyiratszámú munkáltatói intézkedésével a pedagógusok új életpályájáról szóló 2023. évi LII. törvény (a továbbiakban: Púétv.) 46. § (2) bekezdés e) pontja alapján rendkívüli felmentéssel – azonnali hatállyal – megszüntette. Döntését I. és II. tényállási elemre alapította, miszerint a felperes az utazási költségtérítésekkel a fenntartót tévedésbe ejtette, ezáltal a jogtalan haszonszerzési célú magatartás folytán 247.811 forint kár keletkezett

(I.); másrészt az egyesület képviselőjeként, tagjaként és sportolóként úgy vett részt a Kupa1 légfegyveres lövészversenyen, hogy az érintett munkanapokon rendes szabadságot nem vett ki, tanítási tevékenységet nem végzett; a munkatársai helyettesítették (II.). A fenti okok miatt a jogviszony további fenntartása lehetetlenné vált, mivel a felperes magatartásaival a Púétv. 6. § (2) bekezdése szerinti jóhiszeműség és tisztesség elvét, a 7. § (1) bekezdésében rögzített joggal való visszaélés tilalmát, a 67. § (3) bekezdés a), b), c) és d) pontjaiban foglaltakat, valamint a helységi Tankerületi Központ Etikai és Magatartási Kódexében (a továbbiakban: Etikai Kódex) rögzített tisztességesség, együttműködés, törvényesség, szabálykövetés és jogszerűség elvét szándékosan és jelentős mértékben megszegte.

[7] Az alperes a fenti magatartásokra tekintettel a felperessel szemben büntetőfeljelentéssel is élt.

[8] A nyomozóhatóság a feljelentést 2026. január 12. napján az ügyészség számára eljárás megszüntetési javaslattal továbbította; a helységi Járási Ügyészségen szám3 számon folyó büntetőeljárás 2026. március 11. napján 17. sorszám alatt megszüntetésre került, amely intézkedéssel szemben az alperes panaszt terjesztett elő.

A kereset és a védírat

[9] A felperes keresetében az alperest a Púétv. 64. § (7) bekezdés alapján héthavi távolléti díjának megfelelő összegű, késedelmi kamattal növelt 4.834.200 forint kártérítés, valamint ugyanezen § (6) bekezdése alapján nyolchavi távolléti díjának megfelelő összegű, késedelmi kamattal növelt 5.524.800 forint végkielégítés megfizetésére kérte kötelezni.

[10] Az alperes védíratában a kereset elutasítását kérte; valamint a jelen eljárásnak – a helységi Rendőrkapitányságon szám2 számon folyamatban lévő büntetőeljárás jogerős befejezéséig történő – felfüggesztését indítványozta arra hivatkozással, hogy a büntetőeljárás törvényi tényállása a rendkívüli felmentésről szóló okiratban szereplő tényállással egyező.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[11] Az elsőfokú bíróság ítéletében az alperest a felperes közszolgálati jogviszonyának jogellenes megszüntetésére tekintettel kártérítés címén – késedelmi kamattal növelt – 4.834.200 forint, végkielégítés címén – késedelmi kamattal növelt – 5.524.800 forint megfizetésére kötelezte. Döntését a Púétv. 6. § (2) bekezdésére, 7. § (1) bekezdésére, 49. § (3) bekezdésére, 53. § (1)-(3) bekezdéseire, 67. § (3) bekezdésére, az Etikai Kódex IV. 7., 16., 22. pontjaira, VIII. 3. pontjára, valamint az MK. 95. számú állásfoglalásában rögzítettekre alapította; a tényállást a csatolt okiratok és a kihallgatott tanúk vallomásai alapján rögzítette.

Megállapította, hogy a rendkívüli felmentés közlésére határidőben került sor; annak indoka nem világos, nem valós és okszerű. Az ítéletének [104]-[108] bekezdéseiben az eljárás felfüggesztése iránti kérelem elutasításáról szóló döntését indokolta, miszerint annak a kérdésnek az eldöntése, hogy a rendkívüli felmentés indokai valósak voltak-e, független attól, hogy az eljáró rendőri szerv nyomozása hogyan zárul, továbbá attól is, hogy vádemelés esetén a büntetőbíróság valamely bűncselekmény törvényi tényállásának megvalósulását, ezáltal a felperes bűnösségét megállapítja-e. E körben utalt a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 123. § (1) bekezdés b) pontjára, valamint a Kúria Közigazgatási Kollégiuma által hozott 4/2020. (XI. 9.) KK véleményben foglaltakra.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[12] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte. Megsértett jogszabályhelyként pusztán a Pp. 123. § (1) bekezdés b) pontját jelölte meg. Az I. tényálláshoz kapcsolódóan előadta, hogy a felperes rendkívüli felmentésének elsődleges oka a költségtérítésekkel való rendszerszintű visszaélés volt. A felperes lövészversenyekre és sportrendezvényekre utazva saját gépjárműve adataival és útvonaltervvvel igényelt költségtérítést, valójában azonban a kisbuszt használta. Vitatta annak tényét, hogy az intézményvezető a felperes által kialakított – megtévesztő jellegű – gyakorlatról tudomással bírt, továbbá azt is, hogy e – nem megfelelő – gyakorlatot eltúrte, e körben utalt a polgármester tanúvallomásában foglaltakra, miszerint az önkormányzat csak a felperessel és személyiál kötött szóbeli megállapodást. A törvényszék az ítéletében iratellenesen állapította meg, hogy kár nem érte; álláspontja szerint a felperes az eljárás során kétséget kizáróan nem bizonyította, hogy a költségtérítést ténylegesen a kisbusz „visszatankolására” fordította, mivel annak összegét részére az utazást követő 3-4 héttel utalták ki, így abból azt visszatankolni az utazás napján lehetetlen volt. Annak igazolása érdekében, hogy más esetekben – ha azt a foglalkoztatottak szabályosan igényelték, – a tanulók szállításához autóbust vagy bérelt járművet biztosított, okirati bizonyítékokat csatolt. Annak tényét elismerte, hogy a „helység2i Lövész Egyesület” valójában nem létezett. A II. tényállással összefüggésben hangsúlyozta: mivel a felperes a versenyeken nem a munkáltató képviseletében és nem a pedagógiai program keretében, hanem egy fiktív egyesület színeiben vett részt, ezért az érintett munkanapokra szabadságot kellett volna igénybe vennie.

[13] Az eljárás felfüggesztése iránti kérelmének elutasítását súlyos eljárási szabálysértésként értékelte. E körben a Pp. 123. § (1) bekezdés b) pontjára utalva kiemelte, hogy a helységli Rendőrkapitányságon a költségtérítésekkel való visszaélések miatt szám2 számon eljárás indult. Álláspontja szerint a büntetőeljárásban hozott ítélet jelen per kimenetelére kihatással lehet, amely ok az eljárás felfüggesztését indokolja.

[14] A felperes fellebbezési ellenkérelmében elsődlegesen a fellebbezés visszautasítását, másodlagosan – annak helytálló indokaira hivatkozással – az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Az alperes a fellebbezésében kizárólag az eljárás felfüggesztésére irányuló kérelem elutasítása tárgyában hivatkozott jogszabálysértésre, amelynek okán a fellebbezés visszautasításának lett volna helye. A nyomozóhatóság a feljelentést 2026. január 12. napján az ügyészség számára eljárás megszüntetési javaslattal továbbította. A perbeli esetben a büntetőeljárás eredménye jelentőséggel nem bírhat, mivel a jogviszony megszüntetésének indoka nem bűncselekmény elkövetése vagy annak alapos gyanújának fennállása, hanem a jóhiszeműség és tisztesség elvének, a joggal való visszaélés tilalmának és

a munkáltató által előírt helyen és időben, munkára képes állapotban való megjelenési és rendelkezésre állási kötelezettség megszegése.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[15] A fellebbezés – az alábbiak szerint – nem alapos.

[16] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdése szerint a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítélete helytálló, az a jogvita elbírálására irányadó jogszabályi rendelkezéseknek megfelel, a másodfokú bíróság az ott kifejtett jogi érveléssel szintén egyetértett. A fellebbezésben előadottakra tekintettel a következőket emeli ki.

[17] A Kp. 99. § (1) bekezdése, 100. § (2) bekezdés b) pontja és 104. § (1) bekezdése alapján a közigazgatási bírósági eljárásban a fellebbezés egymással szorosan összefüggő kötelező tartalmi kellékei a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél milyen bírósági döntést kér. A fellebbezési eljárás tartalmi és perjogi kereteit a fellebbezési kérelem e tartalmi elemei határozzák meg (Kf.VII.39.673/2020/7.). A felülbírálat kereteinek meghatározása a fellebbező fél kötelezettsége: a hivatkozott jogszabálysértést pontosan meg kell jelölnie, annak lényegét tartalmilag körülírnia, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejtenie, a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait ismertetni szükséges. A tartalmi elemek (így a konkrét jogszabályi rendelkezések megjelölésének) hiánya esetén a másodfokú bíróság nem kerül abba a helyzetbe, hogy azon okokat, amelyek miatt a fél a támadott határozatot jogszabálysértőnek tartja, egzakt módon megismerhesse. A Kp. 2. § (2) bekezdésében foglalt tisztességes, koncentrált és költségtakarékos eljárás követelményéből a bíróság olyan kötelezettsége, miszerint a támadott határozat jogszerűségéről pusztán a fellebbezésben előadott indokok alapján, a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése hiányában döntsön, nem vezethető le (Kpkf.X.38.049/2019/2.). Nem a bíróság feladata annak kitalálása, hogy a fellebbező fél mit sérelmez, mit és milyen okból kíván megfellebbezni (Kpkf.VI.39.905/2021/2.). A fentiek értelmében a másodfokú bíróság a fellebbezés kapcsán csak azon a kifogások tekintetében foglalhat állást, amelyekhez a fellebbező fél konkrét jogszabálysértést társít.

[18] Elsőként arra mutat rá, a fellebbezés az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás valótlanosságára és hiányosságára, az abból levont jogkövetkeztetések ellentmondásosságára hivatkozott, azonban az alperes e kifogásokhoz konkrét eljárásjogi vagy anyagi jogi szabálysértést nem társított, ugyanakkor a fellebbezés visszautasításának nem volt helye, ugyanis az elsőfokú eljárás felfüggesztésének mellőzése kapcsán olyan jogszabálysértést jelölt, ami a másodfokú eljárásban vizsgálható volt.

[19] Az elsőfokú eljárás felfüggesztésének mellőzésével összefüggő érvelés eljárásjogi hivatkozás, e körben az alperes – a 4/2020. (IX. 9.) KK vélemény jogértelmezését is felhívva – a Pp. 123. § (1) bekezdés b) pontjának megsértésére hivatkozott. A Pp. 123. § (1) bekezdés b) pontja a peres eljárás felfüggesztését abban az esetben teszi lehetővé, amennyiben a per eldöntése olyan kérdés előzetes elbírálásától függ, amelynek tárgyában az eljárás büntetőbíróság hatáskörébe tartozik. A Pp. hivatkozott rendelkezése értelmében a büntetőbíróság hatáskörébe tartozó jogkérdésnek az ügy eldöntése szempontjából előzetesnek és relevánsnak kell lennie, amely nélkül a perben megalapozott döntés nem hozható. Jelen ügyben azonban ilyen körülmény/feltétel nem állt fenn. A büntetőjogi vonatkozás kizárólag a rendkívüli felmentés I. pontjában megjelölt jogtalan haszonszerzési céllal kapcsolatban merülhetett fel, a bizonyítás lefolytatásának a büntetőeljárás jogerős befejezése azonban nem volt előfeltétele. Az elsőfokú bíróság e körben a tényállást megfelelő módon tisztázta, a megalapozott döntés meghozatalához a felmentés I. pontjában megjelölt indok tekintetében a bizonyítékok rendelkezésre álltak.

[20] Az elsőfokú bíróság ítéletében helytállóan hivatkozott a 4/2020. (IX. 9.) KK vélemény azon megállapítására is, miszerint a közigazgatási jogvitákban az eljárás felfüggesztésének az ugyanabból vagy – ténybeli és jogi okból – összefüggő jogviszonyból indult büntetőeljárás jogerős befejezéséig általánosságban nincs helye. Ezen okból az eljárás felfüggesztésére csak kivételesen kerülhet sor, mégpedig akkor, ha a közigazgatási ügyben eljáró bíróság az ügy összes körülményének figyelembevételére alapján úgy ítéli meg, hogy az ugyanabból vagy – ténybeli és jogi okból – összefüggő jogviszonyból indult büntetőeljárásban beszerzett bizonyítékok felhasználása a közigazgatási jogvitában szükséges és a közigazgatási ügyben eljáró bíróság kizárólag a büntetőügyben eljáró bíróság döntése alapján győződhet meg a bizonyítékok beszerzésének jogszerűségéről. Azaz a KK vélemény értelmében a büntetőeljárásnak nem a cselekmény büntetőjogi minősítésének, hanem a tényállás tisztázása (bizonyítás) körében lehet jelentősége. Jelen ügyben azonban a tényállás a gépjárműhasználat és annak költségelszámolásával kapcsolatban tisztázott volt, azt a felek az eljárás során maguk sem vitatták. További olyan bizonyíték, ami a jogvita eldöntése szempontjából jelentőséggel bírt volna, a büntetőeljárástól sem volt várható, ezért az arra alapított eljárás felfüggesztése iránti kérelem nyilvánvalóan nem lehet megalapozott. Annak pedig, hogy a bíróság a büntetőeljárás során milyen döntést hoz, a munkáltatói intézkedés jogszerűségének megítélésére kihatása nincs. Helytállóan idézte az elsőfokú bíróság a KK véleményt a tekintetben is, hogy a közigazgatási peres eljárás és a büntetőeljárás – akár azonos történeti tényállás esetén is – az alkalmazandó jog dogmatikája, az eljárás célja, alanya, tárgya, és az elbírálendő tényállási elemek tekintetében egymástól eltérnek. Az ugyanabból vagy – ténybeli és jogi alapon – összefüggő jogviszonyból fakadóan indult párhuzamos eljárásokban is a közigazgatási ügyekben eljáró bíróság eltérő jogi keretek között vizsgálja ugyanazon cselekménysorozatot és a közigazgatási jogi tényállási elemek bizonyítottsága esetén tesz megállapítást a közigazgatási felelősség kérdésében. E lényeges jogi eltérésekre való tekintettel a bizonyítékok azonossága esetén is a közigazgatási, illetve büntetőjogi felelősség kérdésében a közigazgatási, illetve büntetőeljárások eltérő megállapításokat eredményezhetnek, ezért főszabály szerint a közigazgatási ügyekben eljáró bíróságoknak a büntetőeljárás lezárását bevégni nem szükséges.

[21] A másodfokú bíróság rámutat arra is, hogy a Pp. 123. § (1) bekezdése nem kógens eljárásjogi szabályt rögzít, hanem az eljáró bíró mérlegelésére bízta annak eldöntését, hogy az eljárás felfüggesztése az adott tényállás (rendelkezésre álló bizonyítékok) mellett indokolt-e vagy sem. A perbeli esetben az alperes fellebbezésében olyan indokot vagy körülményt nem jelölt meg, ami az elsőfokú bíróság mérlegelését megalapozatlanná tette volna; olyan bizonyítékra nem hivatkozott, ami kizárólag a büntetőeljárás lefolytatásától volt várható, és jelen perben nem állt rendelkezésre. Önmagában az azonos tényállás mellett lefolytatott büntetőeljárás a közigazgatási peres eljárás felfüggesztését nem alapozza meg, ahhoz olyan többlettényállási elem lett volna szükséges, ami a perben nem állt rendelkezésre.

[22] Az alperes az elsőfokú ítéletben megállapított tényállással és jogkövetkeztetéssel szintén nem értett, érvelését lényegében arra építette fel, hogy a tévesen feltárt tényállás okszerűtlen anyagi jogi következtetés levonásához vezetett, azonban fellebbezése konkrét jogszabálysértést, jogszabályi rendelkezést nem tartalmazott, az a [17] bekezdésben írt feltételeknek nem felelt meg, ezáltal a másodfokú bíróság nem került abba a helyzetbe, hogy az általa előadottakról érdemben döntsön; a megsértett jogszabályi rendelkezésekhez kapcsolódó elsőfokú ítéleti megállapításokat teljes körűen vizsgálja.

[23] A fent kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[24] A pervesztes alperes a Kp. 35. § alapján alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségekről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés a) és b) pontjai alapján köteles a másodfokú eljárásban vitássá tett pertárgyérték (10.359.000 forint) alapulvételével kiszámított másodfokú felperesi perköltség megfizetésére.

[25] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja szerint teljes személyes illetékmentességben részesül, ezért az Itv. 39-41. §-aiban foglalt illetékalap után az Itv. 40. § (1) bekezdése, 45/A. § (2) bekezdése, valamint 46. § (1) bekezdése szerint számított 828.720 forint fellebbezési illeték a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 96. § (1) bekezdés b) pontja és 102. § (6) bekezdése alapján az állam terhén marad.

[26] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. április 29.

dr. Kecskés Zsófia s.k.
a tanács elnöke

dr. Kincsesné dr. Szalai Kornélia s.k.
előadó bíró

dr. Farkas Ervin s.k.
bíró